

ขุนทองเจ้าจะกลับมาเมื่อฟ้าสว่าง

สำนักพิมพ์อเนก

พิมพ์ใหม่ครั้งที่ 2

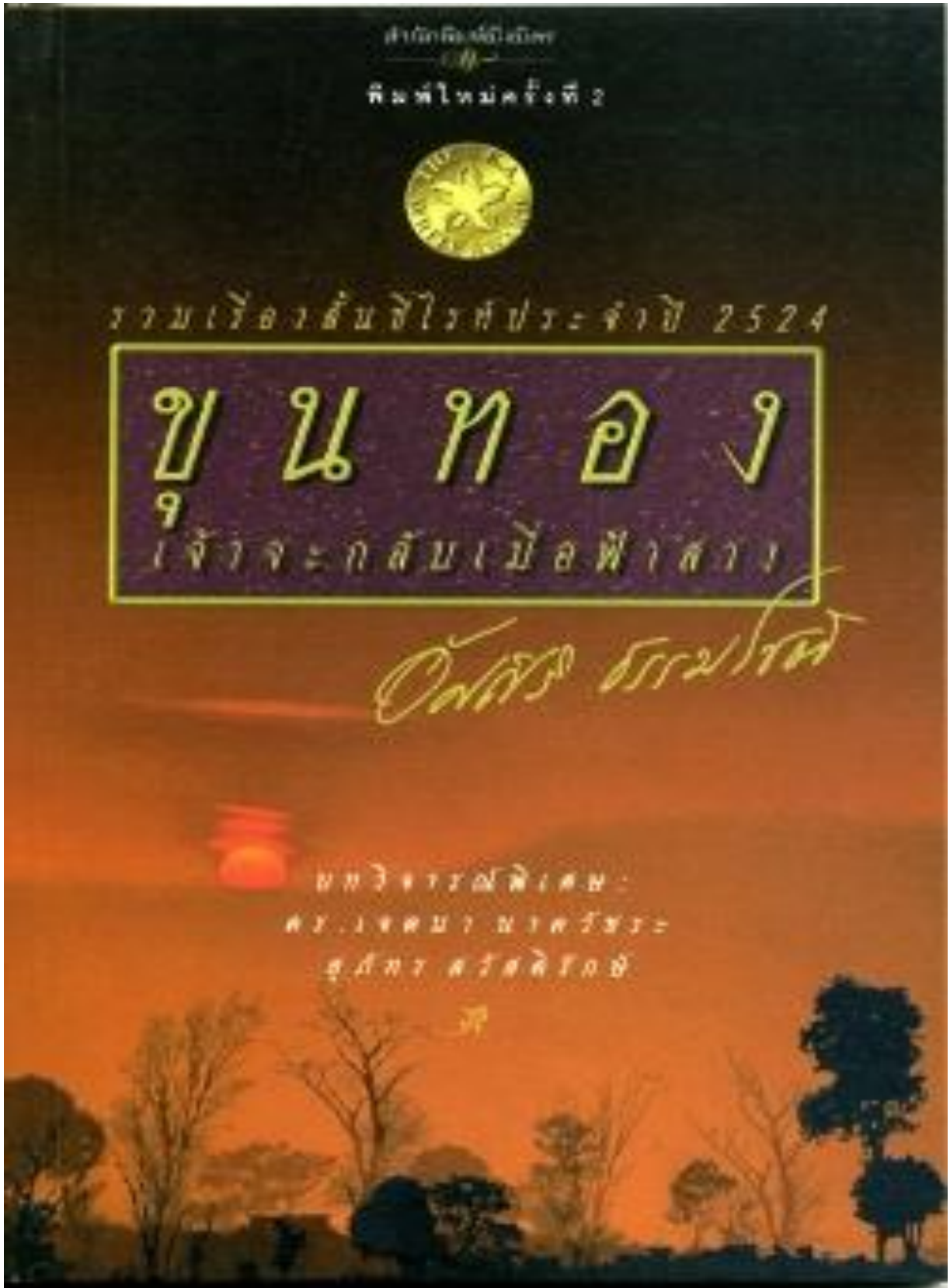
รวมเรื่องสั้นซีไรต์ประจำปี 2524

ขุนทอง

เจ้าจะกลับมาเมื่อฟ้าสว่าง

อเนก วรรณศิลป์

บรรณาธิการพิเศษ :
ดร.เจตนา นาควัชระ
ผู้จัดทำ : สวัสดิ์ ตรีรัตน์

รำลึกกันมาตั้งแต่ต้นฝนเข้าพรรษา ว่าเจ้าขุนทองมันจะได้กลับมาบ้าน มาเป็นผู้คน
พลเมืองอย่างถูกต้อง อย่างเพื่อนบ้านคนอื่น ได้ก็เห็นจะคราวนี้แหละ ! ถึงแม่ฝนจะยัง
ไม่มาทุ่งนาจะยังแล้ง น้ำในหัวใจของแม่อันเคยเหือดแห้ง ก็กลับน้ำชุ่มชื้นอย่าง
ประหลาดล้นเหลือ...

แม่กระวีกระวาดตระเตรียมตัวไปรอรับการกลับมาของเจ้าขุนทอง...

เจ้าขุนทอง มันสะพายย่อม ทิ้งเรือนหายลับไปนับแต่กลางฤดูฝนปีที่แล้ว โดยไม่รำลา
อาลัยและโดยไม่บอกให้ใครแม่แต่แม่รู้ ข่าวว่ามีคนเห็นมันกลั้นสะอื้นไปคนเดียวด้วย
สองมือว่างเปล่า เข้าไปในป่าอันอ้างว้าง-มืดมน

"ดาบละ ! เอ็งไม่เอาไปด้วยหรือ?"

คนสวนทางทักถาม

"ไม่ต้อง ข้าไปหาเอาข้างหน้าได้"

เจ้าขุนทองมันว่าอย่างนั้น ก่อนจะสะบัดหน้าแล้วเดินหายเข้าป่าไป!"

แม่ลงเรือพาย ทวนกระแสในลำคลองที่ไหลระเรื่อ อ่อนรา ด้วยน้ำน้อย ฝนแล้งนั้น
ไปอย่างช้าๆเมื่อฟ้าสาง ตรงข้ามกับหัวใจที่ร้อนรนรีบเร่ง ล่วงไปแล้วข้างหน้า คือศาลา
กลางเมืองที่เขาจัดไว้ รอรับให้เจ้าขุนทองมันกลับมา...ใยจะไม่ดีใจ ใยไม่อยากเห็นหน้า
ก็มันร่วมปีแล้วละนี่ ที่มันได้จากบ้านไป แม้วาดภาพลูกชายในห้วงคิดคำนึง พลังหัน
หน้าบอกว่าให้เร่งฝีพายมันเร็วขึ้น

"ถ้าขุนทองไม่กลับมาละ แม่เฒ่า?" บ่าวฝีพายเอ่ยถาม

"กลับซี ! มันต้องกลับ...มันต้องคิดถึงแม่ ข้ารู้ใจ"

แม่ยืนย่นถ้อยคำกับว่าในบ้านอย่างแข็งขัน แต่สีหน้าปีติผันแปรเปลี่ยนเป็นสลดซิดลงอย่างสังเกตเห็นได้ชัด

"ถ้าขุนทองไม่กลับมา!" คำนี้สะกดหัวใจนักแล้ว

ยิ่งนึกถึงตอนที่ขุนทองมันร้องไห้ ในวันเกิดเหตุใหญ่ แล้วแม่ยิ่งใจหายนัก!" ยังจะได้ว่าก่อนมันจะหายหน้าไป มันนอนร้องไห้รำพันอยู่ในเรือนจนคึกคื้น

แม่รู้ว่า ขุนทองมัน โกรธ มันน้อยใจ-แต่มันน้อยใจใคร โกรธใครจนปานนี้ แม่ไม่รู้

อดนึกย้อน สะท้อใจ สงสัยไปถึงความ โกรธ ความน้อยใจของเจ้าขุนทองมันไม่ได้ว่าทำไมหนอมันถึงได้มากมาย ถึงกับมันต้องตัดใจ ทิ้งถิ่นฐาน บ้านช่อง และทิ้งไม่ไปได้-ทิ้งความสุขใจชายคาบ้าน ไปเคว้งคว้างอยู่กลางป่า เป็นปฏิปักษ์ต่อบ้านเมืองให้กฎหมายลงทัณฑ์

และนี่ขุนทองมันจะแตกบ้านแตกแม่ เพียงเท่านั้นแหละหรือ...? ไม่น่าเป็นไปได้! แม่ร้องก้านอยู่ในใจ

แสงเรื่อราง สว่างสลัว ฟันขอบฟ้าเหนือเวียงคลอง เห็นรำไรข้างหน้า สุมทุมพุ่มไม้สองฟากฝั่งมองอับเฉามัวหม่นอยู่ในความวิเวกระท่อมทับ ोजना และเรือนไม้ที่เรือพายผ่านไป ซ่อนอยู่ในเงาไม้เป็นเงาตะกุ่ม แลทะมีนเปล่าเปลี่ยวและเหงาเหมือนกับเรือนร้าง ในลับพลันช่วงนั้นและในเรือนหัวใจที่หวั่นไหวไม่เป็นสำ แม่แว่วเสียงขุนทองมันเจื้อยแจ้วขึ้นเหนือสุมทุมพุ่มไม้รายคลองอันวิเวกนั้น

"ฉันมั่นใจนะแม่ ว่าสองมือเปล่าๆนี้จะเอาชนะมันได้"

"มันนะใครล่ะ ?"

ขุนทองไม่ตอบแม่ในตอนนั้น แต่ออกท่าทางเกรี้ยวกราดเหมือนโกรธแค้นใครมา เมื่อ
รำคาญนักแม่ก็ว่า "เอาเถอะ! อย่าฆ่าฟันกันก็แล้วกัน" ขุนทองมันได้ยินดังนั้นก็หัวเราะ
ประกายตาสดใสอยู่ด้วยร่องรอยของวัยเด็ก

แม่ไม่เคยนึกสักนิด ว่าในกาลต่อมา มันจะไปถือดาบที่ขลุ่ยอยู่กับเลือดและความ
ตายท่องอยู่ตามป่าเขาและคงคิบกันดาร ไกล ทั้งที่ก็ไม่เคยเห็นมันจับดาบ นอกจาก
หนังสือหน้าหาที่มันรักของมัน!

นกสองฝั่งคลองส่งเสียงเพรียกเหมือนเรียกภวังค์อันหวั่นไหวของแม่ให้กลับคืนมา ฟ้า
สาบอย่างเต็มที จนแลเห็นควันไฟลอยว่องอยู่เหนือ ณ แมกไม้ไผ่กลีบ-สีขาวมัว อ้อยอิง
ตัดกับแสงมลังเมลิอง ณ ขอบฟ้าโพ้นไกล

"แก้ว ขุนทอง มันจะไม่กลับมางั้นรี?" แม่หันถามบ่าวผีพาย เมื่อเห็นมันนั่งไข้จำพาย
อยู่เหมือนหุ่น

"แล้วแม่เฒ่าว่าจะกลับมัยละ?" บ่าวผีพายย้อนถาม

"ข้าว่ามันต้องกลับ ข้ามันใจ!"

บ่าวผีพายมันพยักหน้า แล้วจำพายเร็วแรงขึ้น...

ขุนทองมันหายลับ เข้าป่าไปนับแต่ปลายพรรษาปีก่อนปล่อยความทุกข์เข้าครองเรือน
ครองหัวใจของแม่มันมาแล้วก็นานนักหนา...ณ บัดนี้ ถึงอย่างไรแม่ก็ยังปลงใจเชื่อว่า
มันจักต้องหวนกลับมาสู่ความสุขแห่งครอบครัว และความรักความอบอุ่นอันเป็นของ
มารดาที่เที่ยงแท้ แน่นอน

ความโกรธแค้นนั้นแน่นมาก ก็จะต้องหายไปได้ด้วยกาลเวลาบเลือน ความสุขแต่หน
หลังจะเรียกหา ภัยอันตรายในป่าใหญ่จะผลักดันให้มันกลับ-เข้าขุนทองจะต้องทิ้งดาบ
ออกจากป่ามาบ้าน และฟ้าสว่างวันนี้-มีหรือจะไม่มีมัน?

แม่เตรียมด้ายมาผูกมือรับขวัญและเตรียมข้าวของเครื่องใช้มาให้ขุนทองแล้ววันนี้!

บ่าวเหเรือเข้าท่า เมื่อตะวันสายพราวแสงเป็นตัวเด่นระริกจับผิวน้ำในลำคลอง แล้วสองคนกับบ่าว แม่ก็เร่งฝีเท้าออกเดินคุ่ม มุ่งมัน ไปยังศาลากลางเมือง

"เขาตายแล้วละ ! เด็กหนุ่มคนหนึ่งบอกแม่

แม่ร้องไห้.....ขุนทองตายเสียแล้ว !

"เจ้าพบศพเขารึ?" แม่ถาม

"ไม่- ไม่ใช่ศพเขา พบตัวเขานั้นแหละ เขาให้บอกแม่ว่าเขาตายแล้ว" เด็กหนุ่มคนนั้นว่า

"เขาอยู่กับใคร?" แม่ถามอีก

"เขาอยู่กับดาบนะซี! ดาบเปื้อนเลือด....รอยคราบของความชิงชัง!" เด็กหนุ่มตอบ

เรือของแม่ล่องตามน้ำกลับบ้านเมื่อตะวันตรงหัว พร้อมด้วยข้าวของเครื่องใช้กองเต็มลำเรือเหมือนเก่าเจ้าขุนทองมัน โกรธใคร แรงแค้นมากมายถึงปานนี้ ถึงผู้ตายไปจากแม่ และเหย้าเรือนของตนโดยไม่กลับมาอีก และจนปานนี้แม่ก็ไม่วู้ หากำตอบไม่ได้

เสียงพายกระทบน้ำเป็นจังหวะอยู่ในความเงียบ แม่เริ่มร้องไห้ออกมาอีก เมื่อนึกถึงความเงียบความว่าเหว่ภายในเรือนของแม่ที่ยืนรออยู่ข้างหน้า และนานนับขวบปีแล้วที่ขาดร่างขาดเงาของเจ้าขุนทองเหมือนก่อนเคย.

อัศศิริ ธรรมโชติ